

ת"פ 46324/03/14 - מדינת ישראל נגד האיל שאמי

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 46324-03-14 מדינת ישראל נ' שאמי

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

האיל שאמי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה שעניינה חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, חשד הנאשם כי בתו מנהלת קשר רומנטי עם צעיר אחר (להלן - "המתלונן"). לאור כך, ביום 18.3.14, בשעת ערב מאוחרת, ביקש מהמתלונן לעלות לרכבו על מנת לדבר עמו. כאשר הגיעו לחורשה, הורה הנאשם למתלונן לצאת מהרכב על מנת לעשן סיגריה יחדיו. מיד כאשר ירדו השניים מהרכב, תקף אותו הנאשם במכות ואגרופים לראשו ולפניו וכתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה חמורה בדמות שבר פתוח בראש עם מעורבות של בסיס הגולגולת ודחיסה מינימלית.

בהמשך הסיע הנאשם את המתלונן למוקד רפואי חיאן. המתלונן הועבר לבית חולים, שם טופל במחלקת טיפול נמרץ, אגב הרדמה והנשמה.

2. בהתאם להסדר הטיעון שבין הצדדים התבקש תסקיר של שירות המבחן. לאחר קבלתו, התברר כי הנאשם טוען לעובדות החורגות במעט מעובדות כתב האישום המתוקן. לאור כך, הסכימו הצדדים כי הנאשם יוכל לנסות ולהוכיח בשלב הטיעונים לעונש, טענה הקשורה לנסיבות ביצוע העבירה (סעיף 40(ב)(2)). לאור כך הודיע הסנגור שלא יעמוד על בקשתו לחזרה מהודאה.

3. העובדה אותה ביקשה ההגנה להוכיח היא שהנאשם ביצע את המעשה על רקע הטרדות שביצע המתלון כלפי בתו. למעשה הטענה המדויקת היא שעשה כן על רקע אמונה שכך הוא הדבר, שהרי לא נטען שידע על כך מידיעה אישית, אלא מדברים שאמרה לו בתו. עם זאת, ההגנה לא הביאה לעדות את הבת ואף הנאשם לא העיד, והיא הסתפקה בעדות המתלון. מעדותו עלה כי הנאשם אכן פנה אליו ואל אביו בעבר, בשל כך שהוא "מציק ומפריע לה ומטריד אותה". עוד עלה כי הוא סלח לנאשם על מעשיו. לשאלות ב"כ המאשימה אישר המתלון כי הוא ובתו של הנאשם היו בקשר כשנתיים לפני האירוע וכי הקשר הסתיים בשל עמדת הנאשם.

לאחר ששמעתי את עדותו של המתלון, לא סברתי כי עלה בידי ההגנה להוכיח שהנאשם פעל מתוך אמונה שבתו חוותה הטרדה או התנהגות פוגענית כלשהי על ידי המתלון. ממילא לא הוכחה התנהגות כאמור. כידוע, הנטל המוטל על הנאשם להוכיח נסיבה מקלה הקשורה בעבירה, הוא עמידה במאזן הסתברויות (סעיף 40(ג) לחוק העונשין). הנאשם לא עמד בנטל זה כלל ועיקר. אפרט.

4. ראשית, הנאשם לא העיד בנושא ואף הבת לא העידה כי כך סיפרה לאביה. ההגנה הסתפקה בעדותו של המתלון ואולם מעדותו לא עלה כלל שמדובר היה ביחסים שאינם פרי הסכמה, אלא דווקא להיפך. אציין כי ניכר היה שהמתלון חש שלא בנוח במהלך עדותו והוא התאמץ שלא לפגוע בעניינו של הנאשם. עם זאת, לא עלה מעדותו ולו שמץ של ראייה בדבר יחסים שניתן להגדירם "כמטרידים" ולא הוטחה במתלון כל טענה בדבר מעשה מסוים שביצע, שיש לראות בו התנהלות פסולה. לא התעלמתי מכך שהמתלון אישר לב"כ הנאשם כי הנאשם הגיע לשוחח עמו ועם אביו על כך שהוא "מציק ומפריע לה ומטריד אותה". מדובר בלשונו של הסנגור והמתלון אישר את השאלה בתשובה "כן". ואולם, הסנגור לא ניסה לרדת לפרטים ולשאול מדוע סבר הנאשם כי המתלון "מטריד" את בתו וכיוצב' שאלות שהיה בהן להניח תשתית עובדתית מספקת לצורך הגעה למסקנה לה שואף הסנגור. ממילא שלא הוטח בו כי אכן הטריד את בתו של הנאשם, או נהג כלפיה בצורה שיש בה משום התנהגות פסולה. אין די אפוא בכך שהמתלון אישר את אופן תיאורו של הסנגור את נושא השיחה, על מנת שניתן יהיה להסיק מעדות זו את שמבקש הסנגור. מסקנה זו יפה במיוחד, כאשר הנאשם בחר שלא להעיד בנושא ואף לא להעיד את בתו.

5. סיכומי של דבר, עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, עומדות על כן במלואן לרבות ביחס לשאלה הנ"ל.

תסקיר שירות המבחן

6. שירות המבחן הגיש תסקיר על אודות הנאשם. מהתסקיר עלה כי הנאשם נשוי, אב לשלושה ילדים ועובד כמנהל אולם ספורט במקום מגוריו. שירות המבחן התרשם מאדם שתפקודו תקין בדרך כלל, תורם לקהילה ובעל יחסים תקינים עם הסביבה. בהתייחסו לעבירה בה הורשע קיבל הנאשם אחריות, הכיר בחומרת המעשים, ותיאר הצפה רגשית על רקע התנהגות המתלון כלפי בתו. בעניין זה ציין הנאשם כי בתו שיתפה אותו בהערות פוגעניות שהשמיע

כלפיה והוא חש צורך להתערב ולהפסיק את הפגיעה. עם זאת, כאמור לעיל, עובדה זו לא הוכחה ולא אתייחס לכך בגזר הדין.

7. בבואו להמליץ על ענישה ביחס לנאשם, ציין שירות המבחן כי לא התרשם מאדם הסובל מקושי בשליטה בכעסים, או מדפוסי התנהגות אלימים וכי נראה שמדובר באירוע חריג עבורו. צוין כי ההליך הפלילי השיג הרתעה כלפיו, ביחס לאפשרות הישנות מעשים דומים. לאור כך המליץ שירות המבחן להסתפק בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות והתחייבות.

טיעוני הצדדים לעונש

8. ב"כ המאשימה טען כי מדובר באירוע אלימות חמור, במסגרתו הותקף באופן קשה נער צעיר כבן 18, כל זאת רק בשל חשדו של הנאשם לקשר רומנטי שניהל עם בתו. הודגשה חומרת הפגיעה - שבר פתוח בגולגולת - אשר חייבה הרדמה והנשמה. המאשימה טענה עוד כי מדובר באירוע מתוכנן במהלכו, ניצל הנאשם את אמונו של המתלונן, הכניסו לרכבו ונסע עמו למקום מבודד, שם פגע בו. לאור כך טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 18 חודשים ועד 36 חודשים וביקשה לגזור את עונשו בגדרי מתחם זה. לעניין זה נטען כי אין מקום לשקול שיקולי שיקום בעניינו של הנאשם בשל היעדר אפיק שיקומי.

9. ב"כ הנאשם ציין את הודאתו של הנאשם וקבלת האחריות. הודגש כי על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם פינה את המתלונן לקבלת טיפול רפואי וכלשונו "מסר אותו עומד על הרגליים". הסנגור הפנה להתרשמות שירות המבחן מהנאשם כאדם שאינו סובל מקשיי שליטה בכעסים או מדפוסי התנהגות עברייניים אחרים והדגיש את פועלו החברתי החיובי, לרבות בקרב בני נוער. לאור כל זאת נטען שמדובר באירוע חד פעמי ולכן ביקש הסנגור להסתפק בענישה שאינה כוללת מאסר.

10. הנאשם בדברו האחרון ביקש את התחשבות בית המשפט ופירט את קשייו הכלכליים והתנהגותו החיובית טרם האירוע.

דין והכרעה

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה שעבר הנאשם. זאת יש לעשות בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהנו הלימה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ויתר השיקולים כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם נכון לחרוג ממנו, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

12. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** נושא זה אינו טעון הרחבה והדברים ברורים. המעשים אותם ביצע הנאשם

פגעו בשלום גופו ושלוות רוחו של המתלונן. בכך נפגע הערך המוגן בדבר שלום גופו של אדם, וזכותו לחוש חופשי ומוגן מפני פגיעה אלימה של הזולת.

13. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** המדובר בעבירה לה קדם תכנון ברור ומפורט. הנאשם הכניס את המתלונן לרכבו, נסע עמו למקום מבודד, שם ביקש ממנו לרדת מהרכב ומיד החל להכותו. כל אלו מלמדים בבירור על תכנון. הנאשם גם ניצל את אמונו של המתלונן ופגע בו בצורה קשה, תוך הפתעה כאשר המתלונן אינו מוכן למתקפה שתכנן הנאשם. הפגיעה שנגרמה למתלונן הנה משמעותית וכללה שבר פתוח בראש עם דחיסה אשר חייב הרדמה והנשמה.

14. **מדיניות הענישה:** לא אחת קבעו בתי המשפט לתרום תרומתו בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראה:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות." (ע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (27.10.11))

וכן,

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, היתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שיעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב." (ע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** (7.2.2005)).

15. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

בעפ"ג (חי') 4007-01-16 **איגור וולקוביץ נ' מדינת ישראל** (18.2.16), נידון עניינו של נאשם אשר הורשע בעבירה של חבלה חמורה, בשל כך שתקף את אחותו באגרופים, על רקע ויכוח סתמי, וגרם לה שברים וחתיכים בפניה. המתלוננת נזקקה לניתוח ולתקופת החלמה. בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 18-36 חודשים וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר, תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שציין שמדובר בעונש ראוי ומאוזן, בין היתר בשל עברו הפלילי המכביד של הנאשם.

בעפ"ג (חי') 27630-05-12 **שי בן ארי נ' מדינת ישראל** (20.12.12) נידון עניינו של נאשם אשר תקף את שכנו באגרופים ומכות על רקע סכסוך חניה. השכן היה כבן 75 וסבל מחבלות ברגליו, בעיניו ובפנים. בית משפט השלום הטיל עליו 24 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי הגם שאין מדובר בעונש קל, יש בו לשקף את הסלידה מהעבירה, את חומרתה ואת סבלו של המתלונן.

בעפ"ג 30709-01-12 **ויאצסלב לופט נ' מדינת ישראל** (27.3.12) נידון עניינו של נאשם אשר תקף עובר אורח שהעיר לו על מטרד שיצר עקב הפעלת מוזיקה בקול רם. הנאשם תקפו במכת אגרוף אשר כתוצאה ממנה נפל המתלונן ונגרמו לו שברים באף. בית משפט השלום הטיל עליו עונש מאסר בן 10 חודשים וכן הפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שנתן דעתו לכך שמדובר היה במכת אגרוף אחת וכי המתלונן דחף את הנאשם קודם לכן.

16. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את האירוע שבפני הוא מאסר הנע בין 12 חודשים ועד 30 חודשים.

קביעת עונשו של הנאשם

17. הנאשם שלפני עברו נקי. הוא איש חיובי על פי התרשמות שירות המבחן. איש משפחה ועבודה אשר תרם לקהילה בה הוא חי. שירות המבחן ציין כי הוא הפנים את חומרת העבירה וההליך הפלילי יצר לגביו אפקט מרתיע. עוד צוין כי הנאשם אינו מגלה דפוסי התנהגות עברייניים, או קשיים בשליטה בכעסים. לאור כך, המליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של עבודות שירות. ב"כ המאשימה ציין כי אין במקרה זה אפיק שיקומי ולכן ביקש לגזור את עונשו בגדרי מתחם הענישה, ללא סטייה ממנו. נראה כי טענה זו באה בשל כך ששירות המבחן לא המליץ על טיפול כלשהו ביחס לנאשם ואולם בעניין זה ראיתי להעיר, כהערה כללית, כי אין די בהיעדר המלצה לטיפול, על מנת לחייב מסקנה שאין מקום לשקול בעניינו של נאשם פלוני שיקולי שיקום, עד כדי סטייה ממתחם הענישה. ציינתי בעבר כי "קביעה בדבר סיכויים ממשיים לשיקומו של נאשם, במובנו של סעיף 40ד' לחוק העונשין, אינה מחייבת בהכרח הליך טיפולי המאפיין את "העבריינים הקלאסיים", הסובלים מהתמכרות השולטת בחייהם, או מאורח חיים עברייני. כאשר מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, המועד לראשונה לחייו, ניתן יהיה לעיתים להגיע למסקנה בדבר סיכויים ממשיים לשיקום גם ללא הליך טיפולי המקובל ביחס "לעבריינים קלאסיים" (ת"פ 37710-03-14 **מדינת ישראל נ' בועז אברהם** (27.5.15)). ראה בעניין זה גם עפ"ג 25795-01-15 **מרקוס נ' פרקליטות מחוז חיפה - פלילי** (26.2.15); עפ"ג 24721-12-14 **מדינת ישראל נ' נחמני** (29.1.15); רע"פ 1441/14 **האבט חמים נ' מדינת ישראל** (9.12.14) פסקה 12 לפסק הדין, שם חרג בית המשפט העליון ממתחם הענישה הראוי, בשל סיכויי שיקום ממשיים, הגם שהנאשם לא עבר הליך טיפולי; אורן גזל-אייל, "חריגה ממתחם העונש ההולם", יפורסם בספר דורית ביניש (קרן אזולאי, איתי בר סימן-טוב, אהרון ברק ושחר ליפשיץ

עורכים, (2015), עמ' 25-26.

18. ובהתאמה לענייננו, אינני סבור כי במקרה זה ניתן לומר שאין בעניינו של הנאשם אופק שיקומי. אדרבא, אני סבור, שהוכחו בעניינו סיכויי שיקום. מסקנה זו עולה מהתרשמות שירות המבחן בדבר אופיו של הנאשם; חרטתו; הפנמת חומרת האירוע והפסול שבמעשה; הסיכוי להישנות מקרה דומה; והעובדה שההליך המשפטי הרתיע אותו. המסקנה מתחזקת גם לאור עברו הנקי. עם זאת, לצורך מסקנה בדבר סיכויי שיקום מובהקים יותר, נדרש היה הליך טיפולי כלשהו שיכול היה לצייד את הנאשם בכלים להתמודדות עם סיטואציות מלחיצות כגון זו שנקרתה בדרכו ובה כשל.

19. בצד מסקנתי בדבר סיכויי שיקום בעניינו של הנאשם, אינני סבור כי הם מצדיקים במקרה זה חריגה לקולה ממתחם הענישה, ומילא שלא הימנעות מעונש מאסר, כעתירת שירות המבחן וההגנה. המעשה עליו נותן הנאשם את הדין חמור ביותר. הנאשם תקף את המתלון, צעיר כבן 18, באופן אכזרי, תוך שהוא מנצל את אמונו ומסיעו למקום מבודד, שם היה נתון לחסדיו. מעיון בחומר הרפואי שהוגש עולה שהמתלון הגיע למיון עם שבר דחוס בראש ופרכוס. לאור כך הוא הורדם והונשם והוזן באמצעות זונדה. מדובר בפגיעות קשות אשר נראה כי ישפיעו על המתלון תקופה ארוכה.

20. כל זאת עשה הנאשם, רק בשל כך שהקשר בין המתלון ובתו היה לצנינים בעיניו. בית המשפט אינו יכול ליתן ידו להתנהגות זו ועליו לומר בקול רם וברור שאין להשלים עם התנהגות מעין זו וכי מי אשר כך ינהג, יענש בחומרה ובאופן ההולם את חומרת מעשיו.

21. חומרתו של המעשה אינה מאפשרת, אפוא, ליתן לשיקול השיקום את הבכורה, בוודאי שלא עד כדי ענישה שאינה כוללת מאסר. החשיבות שבשיקומו של עבריין ברורה ומעמדו של שיקול זה רם, לא כל שכן במקרה בו מדובר במי אשר חטא לראשונה ונראה כי למד את לקחו. ואולם, כאשר מדובר במעשה כה חמור, אשר מבטא בריונות ואכזריות, יש ליתן לשיקול ההלימה את הבכורה ושיקולי השיקום יקבלו משקל משני, אם כי הם יובאו בחשבון לצורך הקלה בעונשו של הנאשם, בגדרי המתחם. ראה:

"אכן, בית המשפט רשאי להעניק בכורה לשיקולי שיקום בבואו לקבוע את העונש המתאים, ואכן ניכר כי המערער התחרט על מעשיו. אך לצד כל זאת, עומדים חומרת המעשים והפגיעה הקשה בערכים המוגנים [...] וביניהם שלום הציבור, בטחונו וקניינו. יש לחזור ולהבהיר, כי הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצדם ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה (ראו, בהקשר זה, ע"פ 8820/14 שחר נ' מדינת ישראל (17.5.2015); ע"פ 8404/11 אסיאטוב נ' מדינת ישראל (12.6.2012); ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2011)). לא נעלמה מעינינו התרשמותו החיובית של שירות המבחן מאישיותו ואופיו של המערער, אשר זכתה לחיזוק בעדויות האופי החיוביות שנמסרו בעניינו. עם זאת, לנוכח חומרת

מעשיו ויתר שיקולי הענישה המפורטים לעיל, אין מקום להקל בעונשו" (ע"פ 5376/15 ניסים ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.16)).

22. עם זאת לזכות הנאשם עומדים מעשיו הטובים עד כה, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן, באשר לפועלו בקהילה. כן, עומדים לזכותו עברו הנקי, העובדה שקיבל אחריות על מעשיו, הודה במיוחד לו וניכר כי הוא מתחרט על מעשיו והפנים את הפסול שבהם. עוד אביא בחשבון את העובדה שפינה את המתלונן לקבלת טיפול רפואי ונראה שבכך פעל להקטין את הנזק שבמעשיו (אם כי לנתון זה משקל מצומצם לאור משמעות הדברים הברורה, לו היה מותיר את המתלונן במצבו הקשה במקום המבודד אליו לקח אותו והאפשרות הממשית שזה היה השיקול שבמעשה). אביא עוד בחשבון את התקופה בה שהה הנאשם בתנאים מגבילים. הבאתי בחשבון גם את השפעת עונש המאסר על הנאשם ומשפחתו, אך כאמור, חומרת המעשה ותוצאותיו, אינם מאפשרים מתן משקל רב לשיקולים אלו. לא התעלמתי מהעובדה שהפניתי את הנאשם לממונה על עבודות השירות, אולם הדגשתי שאני עושה כן מבלי לטעת ציפיות בלבו, אלא רק על מנת שיהיו בפני כל אפשרויות הענישה טרם גזירת הדין.

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר. מתקופה זו יש לנכות את ימי המעצר בהם שהה הנאשם מיום 19.3.14-29.4.14

ב. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות כנגד גופו של אדם.

ג. פיצוי למתלונן, ע"ת 6, בסך 35,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.5.16. המזכירות תנפיק שוברי תשלום מתאימים.

הנני מעכב ביצוע מאסרו של הנאשם עד ליום 17.4.16

בתאריך זה ועד השעה 10:00 על הנאשם להתייצב בבית מעצר קישון, לשם ריצוי מאסרו, כשברשותו תעודת זהות ו/או דרכון.

על הנאשם לתאם, מבעוד מועד, כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס בטלפון:

.08 - 9787377

.08 - 9787336

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ג' אדר ב' תשע"ו, 13 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.